

Zařízení služeb pro MV p. o. SEKRETARIÁT	
Došlo:	14 -05- 2014
Č.J.:	.....
Přílohy:	.....

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Karlových Varech rozhodl: samosoudkyně Mgr. Kateřinou Hendrichovou ve věci žalobce: **Statutární město Karlovy Vary**, IČ: 00254657, sídlem Moskevská 2035/21, 360 01, Karlovy Vary, zastoupený advokátem JUDr. Janou Wenigovou, sídlem Vítězná 795/10, 360 01, Karlovy Vary, proti žalované: **Česká republika - Zařízení služeb pro Ministerstvo vnitra**, sídlem Přípotoční 300/12, 101 01, Praha 10-Vršovice, pro: **určení vlastnického práva k nemovitostem**

takto:

- I. **Žaloba na určení, že žalobce je vlastníkem domu čp. 221 na pozemku p.č. 208, domu čp. 239 na pozemku p.č. 210, domu č.p. 470 na pozemku p.č. 1015, pozemků parcelní číslo 208, 1011, 1014, 1015, 1016, 1017 a 1018 a části pozemku p.č. 210 o výměře 110 m², vše v katastrálním území Karlovy Vary, obec Karlovy Vary, okres Karlovy Vary, zapsané na LV č. 1635 u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, se zamítá.**
- II. **Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 5.775,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.**

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou, doručenou soudu dne 26. 3. 2013, domáhal vydání rozsudku, jímž by bylo určeno, že je vlastníkem domu čp. 221 na pozemku p. č. 208, domu

ZSM-průb. 1246/2014

čp. 239 na pozemku p. č. 210, domu čp. 470 na pozemku p. č. 1015, pozemků parcelní číslo 208, 1011, 1014, 1015, 1016, 1017 a 1018 a části pozemku p. č. 210 o výměře 110 m², vše v katastrálním území Karlovy Vary, obec Karlovy Vary, okres Karlovy Vary, zapsané na LV č. 1635 u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary. Žalobu odůvodnil žalobce tím, že rozhodnutím Osidlovacího úřadu a Fondu národní obnovy v Praze ze dne 28.10.1949 čj. U III-233/49 mu byly podle dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. přiděleny nemovitosti v katastrálním území Karlovy Vary, zapsané v pozemkové knize, a to dům čp. 221 na stavebním pozemku parcelní číslo 446 a stavební pozemek parcelní číslo 446, obojí zapsáno v knihovně vložce č. 222, dům čp. 238 na pozemku p. č. 399 a pozemek parcelní číslo stavební 399, zapsáno v knihovně vložce č. 238, dům čp. 237 na pozemku p. č. 400 a pozemek parcelní číslo stavební 400, zapsáno v knihovně vložce č. 239. Tyto nemovitosti byly ke dni 1. 7. 2000 ve vlastnictví České republiky, takže přešly podle jeho názoru do vlastnictví žalobce podle § 2a zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, ve znění zákona č. 114/2000 Sb. Dále v žalobě uvedl, že pro městskou obec Karlovy Vary byly zapsány pozemky v pozemkové knize pro katastrální území Karlovy Vary, a to pozemek parcelní číslo 194/1 v knihovně vložce č. 218, pozemky parcelní číslo stavební 1503, p. č. 570/1 a 572 v knihovně vložce č. 1033, dům čp. 470 na pozemku parcelní číslo 737/1, pozemek parcelní číslo 737/1 v knihovně vložce č. 470, pozemek parcelní číslo 890/16 v knihovně vložce č. 1816, pozemek parcelní číslo stavební 737/2 a p. č. 574/4 v knihovně vložce č. 643. Tyto nemovitosti byly podle názoru žalobce ke dni 24.5.1991 ve vlastnictví České republiky, takže přešly do jeho vlastnictví podle § 2 zákona č. 172/1991 Sb. O vydání těchto pozemků žalobce vyzval žalovaného dne 6. 3. 1995 a dne 20.11.1996. V současné době shora uvedené nemovitosti představují dům čp. 221 na pozemku p. č. 208, dům čp. 239 na pozemku p. č. 210, dům čp. 470 na pozemku p. č. 1015, celé pozemky p. č. 208, 1011, 1014, 1015, 1016, 1017 a 1018 a část pozemku p. č. 210 o výměře 110 m², vše v katastrálním území Karlovy Vary, obec Karlovy Vary, okres Karlovy Vary, zapsané na LV č. 1635 u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Ve svých vyjádřeních uplatnil námitku vydržení, námitku a uvedl, že část předmětného majetku byla federální a nespĺňovala podmínky přechodu podle § 2 zák. č. 172/1991 Sb.. Také namítal, že část majetku nebyla k 31.12.1949 ve vlastnictví žalobce z důvodu, že majetek byl zahrnut do majetkové podstaty komunálního podniku před uvedeným dnem. Konečně namítal, že některé z požadovaných nemovitostí byly po 31.12.1949 demolovány a na jejich místě byly postaveny nové nemovitosti, a u některých došlo k podstatné přestavbě a rekonstrukci tak, že nemohly představovat historický nebo přidělový majetek. V podrobnostech žalovaný uvedl, že dům č.p. 238 a 237 byl v 70. letech demolován a v současné době tvoří technické zázemí objektu Thermia, resp. že všechny výše uvedené domy (221, 238, 237) byly zbourány, přičemž dům č.p. 221 byl znovu vybudován a jde o objekt Zvon. Dále uvedl, že objekty původně označené jako 238, 237, které se nacházely za objektem Thermie, byly demolovány. Ohledně domu č.p. 221 včetně pozemku, které byly evidovány v knihovně vložce 222, byl k 31.12.1949 žalovaný uvedl, že v období před 1.7.1953 byly vlastněny Komunálním podnikem pohostinství, komunální služby. Objekt Myslivna, představující dům č.p. 470 na pozemku parc. č. 1015 a pozemky parc. č. 1011, 1014, 1015, 1016, 1017, 1018 byly tzv. federálním majetkem, který byl vyloučen z režimu § 2 zák. č. 172/1991 Sb.

Žalobce doplnil svá tvrzení v tom směru, že zakládací listina Komunálního podniku je absolutně neplatná z důvodu zpětné účinnosti, když usnesení národního výboru bylo přijato

v březnu 1949 s účinky k 1.1.1949. Majetek tedy patřil k 31.12.1949 do vlastnictví žalobce a nebyl vyloučen z restituce. K námitce tzv. federálního majetku žalobce dodal, že by žalovaný musel prokázat, že majetek podle čl. 4 odst. 4 ústavního zákona o čsl. federaci č. 143/1968 Sb., účinného od 1.1.1991, prokazatelně sloužil k plnění úkolů federace. A i kdyby toto nebylo prokázáno, restituční vyluka pro federální majetek odpadla dnem 31.12.1992, kdy zanikla federace a prosadila se restituce historického majetku dnem 1.1. 1993.

Žalobce dále ohledně objektů označených jako Zvon a Thermia, o kterých žalovaný tvrdí, že došlo k jejich demolici a vystavění budov nových, navrhnul zpracování znaleckého posudku, který by toto prokázal, když z předložených listin je toto pouze naznačeno.

Žalovaný k tomu předložil projektovou dokumentaci označenou jako Dostavba LLÚ Ostrava – Zvon z ledna 1974, který dokládá, jakým způsobem se objekt Zvonu zakládal, že původní stavby byly vybourány až na podlaží. K důkazu sporného tvrzení, že budova Zvon byla demolována, vystavěna znovu, předložil 4 zprávy o zkouškách tvrdosti betonu ze dne 12.10.1976, 18.11.1976, 3.2.1972 a ze dne 23.2.1977. Tyto zkoušky potvrzují postupně prováděna zkoušky skeletu budovy od základové spáry až po nadzemní podlaží, navazují pak na technickou zprávu Zdravoprojektu, která je součástí projektové dokumentace.

K objektu Thermie žalovaný předložil hospodářskou smlouvu č. FIN 141/74/MMH-711/23-1974 ze dne 29. 3. 1974 a ze dne 4. 4.1974, kde pod položkou č. 1 je zaznamenáno, že byl zbořen dům bývalé č. p. 238, přičemž v označení pozemku došlo k překlepu, kde je uvedeno 559, kdy správně mělo být 399.

K tvrzení, že objekt Myslivna byl federálním majetkem, žalobce předložil složku označenou jako „Delemítace majetku Federálního ministerstva na Ministerstvo vnitra ČR“. Tyto listiny dokazují, že se jednalo o majetek ČSFR., který byl po 1. 1. 1993 dělen na základě územního principu.

Soud provedl k důkazu listiny, které účastníci označili a předložili ke svým tvrzením. Konkrétně k důkazu soud provedl rozhodnutí o přidělu ze dne 28. 10. 1949 čj. U III-233/49, knihovní vložky, v nichž byly provedeny zápisy o vlastnictví včetně vložek č. 370 a 239, porovnávací sestavení parcel, výpisy z KN, výzvy žalobce ze dne 6. 3. 1995 a ze dne 20. 11. 1996 o vydání nemovitostí, hospodářskou smlouvu č. H-2071/23-73, kolaudační rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11.10.1980 č.j. HČ-3512/80, protokol Krajské správy SNB v Plzni z 9.9.1980, knihovní žádost Československého státu podniku Československé lázně a zřídla z roku 1950, potvrzení finančního odboru MNV v K. Varech ze dne 24.8.1965, přípis Krajské správy SNB ze dne 29. 10. 1973 včetně hospodářské smlouvy H-2073/233/1973, přípis Federálního ministerstva vnitra ze dne 20. 4. 1976, zakládací listinu Komunálního podniku K. Vary ze dne 18. 3. 1979, zápis podle zák. č. 22/1964 Podniku Restaurace K. Vary ze dne 26. 8. 1965, výpis z LV 1065 pro k. ú. K. Vary, žádost o provedení změny v evidenci nemovitostí ze dne 20. 4. 1976, dopis Týlové sekce Ministerstva vnitra ze dne 20. 4. 1995, dopis Ekonomické sekce Ministerstva vnitra ČR ze dne 6. 1. 1997, zápis z výrobního výboru ze dne 22. 5. 1972, koncept územního rozhodnutí MNV v K. Varech ze dne 22. 6. 1972 čj. 682/1972, schvalovací protokol ze dne 15. 9. 1972, čj. HČ-2109/32-72, protokol o státní expertíze ze dne 7. 9. 1972, přípis Okresní hygienické stanice v K. Varech ze dne 26. 9. 1973, závazný hygienický posudek ze dne 22. 9. 1973, přípis ONV ze dne 16. 11. 1973, kolaudační rozhodnutí Hlavního stavebního úřadu MV ČSSR ze dne 11. 10. 1980, protokol Ministerstva vnitra ČSR ze dne 21. 9. 1973, rozhodnutí MZ ČSR ze dne 24. 3. 1972, zpráva č. 398/77 včetně projektové dokumentace, hospodářskou smlouvou č. H-71/23-1974 a složku tzv. delimitace majetku.

Z provedených důkazů soud zjistil, že objekty Thermia a Zvon, označené příslušnými čísly popisnými spolu se souvisejícími pozemky, byly po 31. 12. 1949 skutečně demolovány a přestavěny. Současné objekty (domy) nejsou tedy totožné s původními historicky existujícími domy, které v současné době neexistují anebo došlo k jejich zásadní změně tak, že již nelze uvažovat o jejich původnosti. Soud při hodnocení důkazů vycházel z ustanovení § 134 o. s. ř., upravující charakter veřejných listin a presumpci jejich správnosti. Za tohoto stavu soud neměl pochybnosti o tom, že historické objekty, existující ke dni 31. 12. 1949, nejsou totožné s těmi, které na příslušných parcelách dnes stojí, což bylo prokázáno rozhodnutími stavebních úřadů, hygienické stanice a dalších. Proto soud zamítl důkazní návrh žalobce na provedení znaleckého posudku, který pouze toto řízení zatížil nadbytečným nákladem, což by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení.

Ohledně objektu Myslivna soud má za prokázané, že určitý majetek byl pojat do majetkové podstaty komunálního podniku přede dnem 31.12.1949, a zápis do pozemkové knihy byl povolen rozhodnutím příslušného knihovního soudu. I zde soud poukazuje na veřejnoprávní charakter tohoto rozhodnutí, které není paktem a je nutné z něj vycházet.

Objekt Myslivna ke dni 24.5.1991 sloužil k plnění úkolů čs. federace a nikoliv pro plnění úkolů České republiky, což prokazují zejména listiny vztahující se k delimitaci majetku po zániku federace. V tomto směru soud zamítnul návrh žalobce na provedení důkazu seznamem osob, které se v roce 1990 a 1991 v předmětném objektu ubytovali, jaký byl jejich pracovní či služební vztah k ČSFR, ČR anebo ČR, a za jakým účelem se v objektu ubytovali.

Soud nemohl přisvědčit žalobci, že na žalovaném byla vysvětlovací povinnost podle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 883/2010. Žalovaný listinami doložil charakter tohoto majetku a způsob jeho užívání výhradně pro zaměstnance federálních orgánů a složek. Z těchto důvodů byly důkazní návrhy žalobce zamítnuty stejně jako vypracování znaleckého posudku.

Věc po právní stránce soud posoudil následovně:

Podle zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku ČR do vlastnictví obcí, přešel do vlastnictví obcí jednak jejich historický majetek (§ 2) anebo přidělový majetek (§ 2a). Stát se nemůže dovolávat vůči obcím vydržení k majetku, který jim převedl; to plyne z aktuální judikatury Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2876/12 a sp. zn. III. ÚS 2176/13.

Pro přechod vlastnictví podle § 2 citovaného zákona (historický majetek) je podstatné, aby se jednalo o majetek, který obcím patřil ke dni 31. 12. 1949 a který byl zároveň ke dni 24. 5. 1991 ve vlastnictví České republiky. Z toho se podává, že restituce je vyloučena, pokud nejde o stejný majetek, a pokud jde o majetek jiných osob než České republiky.

Přechod přidělového majetku podle § 2a cit. zák. pak postačovalo, aby se jednalo o majetek přidělený obci podle dekretů prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., č. 28/1945 Sb. nebo č. 108/1945 Sb., případně podle zákonů o pozemkových reformách, ovšem za podmínky, že jde o stejný majetek, který patřil České republice ke dni 1.7.2000.

Za tohoto stavu objekt Myslivna nesplňoval podmínku, že by se jednalo o majetek České republiky ke dni 24.5.1991. S úvahou žalobce, že dnem 1.1.1993, kdy zanikla čl. federace, odpadlo omezení restituce historického majetku, se nemohl soud ztotožnit. Konstantní judikatura takovou právní konstrukci neinterpretuje ani nepodporuje, a tomu nasvědčuje i zákon č. 173/2012 Sb., který vložení § 2c umožnil obcím požádat o převod

historického majetku, jež dříve patřil čl. federaci. Proto se soud dále nezabýval námitkou žalobce o neplatnost listiny o zřízení komunálního podniku, která nebyla za dané situace rozhodná.

Objekty Zvon a Thermia sice představovaly existující nemovitosti ke dni 31.12.1949, avšak ke dni 24.5.1991 a ke dni 1.7.2000, již tyto objekty buď neexistovaly z důvodu demolic, anebo došlo k jejich rekonstrukci „od základu“. Není tedy možné uvažovat o identitě objektů se současnými nemovitostmi. Soud poznamenává, že i pozemky, které žalobci patřily k 31.12.1949, a které byly ke dni 24.5.1991, resp. k 1.7.2000 fakticky nezastavěné, představovaly s objekty Thermia a Zvon jeden funkční celek, a byly tedy vyloučeny z restituce.

Z popsaných důvodů soudu nezbylo než žalobu v plném rozsahu zamítnout.

Z procesního hlediska soud dodává, že žalobce žádal určení vlastnictví k části pozemku p. č. 210 o výměře 110 m². K vykonatelnosti rozsudku – v případě kladného rozhodnutí – by byl tedy nezbytný geometrický plán. Jelikož však žaloba byla zamítnuta v plném rozsahu, pozbylo upřesnění žaloby formou geometrického plánu smyslu a bylo by tudíž procesně nekorektní a pouze formalisticky zbytečně žádat od žalobce doložení GP.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že přiznal žalovanému, jenž byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 5.775,- Kč. Tyto náklady sestávají z jízdného na trase Praha-Karlovy Vary a zpět k ústnímu jednání dne 14.11.2013, 28.1.2014, 11.3.2014 a 25.3.2014).

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Plzni, prostřednictvím soudu podepsaného. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalobce povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalovaný domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

V Karlových Varech dne 3. dubna 2014

Mgr. Kateřina Hendrichová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Marta Pötzlová

Doručená zpráva >

Věc:
41C78/2013, Doložka PM - R-186 z 3.4.2014 k

ID zprávy: **199424296**

Typ zprávy:
Doručená datová zpráva

Dodáno:
14.5.2014 v 14:37:08

Odesílatel:
**Okresní soud v Karlových
Varech
Moskevská 1163/17, 36033
Karlovy Vary, CZ**

ID schránky: **6wcabsz**
Typ schránky: **OVM**

Zmocnění: **Nezadáno**
Odstavec: **Nezadáno**

Naše čís. jednací: **41C78/2013 -
null**

Naše spisová zn.: **41C78/2013**

Vaše čís. jednací: **Nezadáno**
Vaše spisová zn.: **Nezadáno**

K rukám: **Nezadáno**

Do vlastních rukou: **Nezadáno**
Zakázáno doručení fiktivně: **Ano**

Přílohy:
V901021.RTF.PDF